

Petruța Petre

Întâmplări cu
puști

VOLUMUL II

2

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

Cuprins

Dragi copii.....	7
Prima poveste	9
A doua poveste.....	15
A treia poveste.....	21
A patra poveste.....	27
A cincea poveste.....	33
A șasea poveste.....	39
A șaptea poveste	45
A opta poveste.....	49
A noua poveste	53
A zecea poveste.....	59



Prima poveste

Bună dimineața! Sunt Mircea.

Cum toate lucrurile frumoase durează puțin și sunt așteptate mult, și vacanța noastră de Crăciun s-a terminat înainte să-mi dau seama că a început. Speram la o minune, speram la o ninsoare abundentă, dar am sperat zadarnic.

Luni dimineață, mi-am luat ghiozdanul și am plecat. Pe drum m-am întâlnit cu Ionuț. Și cum mergeam noi așa fără chef și fără vlagă, ne-am gândit să observăm ce efecte a avut Crăciunul asupra oamenilor.

— Ce șanse ar fi, spuse Ionuț, ca oamenii să fi rămas tot buni și zâmbitori?

— Șanse zero, i-am răspuns eu sceptic. Așadar, *scepticul* este o persoană care nu are încredere în nimic, un neîncrezător. Exact cum mă simțeam eu acum.

— Stai un pic, nu te grăbi să tragi concluzia, să ne convingem mai întâi. O să o întreb pe tanti Leana cum se simte și apoi... Știi ce bine ne-a primit când am fost la colindat: ne-a dat tort, bomboane și bani.



Ne-a spun chiar și *pușorilor* de câteva ori. Ia să vedem cum funcționează treaba! Cum te simți azi, tanti Leanaaa?

— Ce treabă ai tu, caută-ți de drum și lasă-mă în pace!

— Clar, lumea e la fel, a spus Ionuț dezamăgit. Nu pot să cred una ca asta. Femeia bună de acum două săptămâni a fost răpită de extraterestrii și în locul ei au lăsat-o pe această femeie grăbită, plictisită și imperativă. Asta doar ca să nu-și dea nimeni seama, dar eu m-am prins de răpire. Poate doar la școală să fie altfel, să se întâmplat numai acolo minunea. Ne convingem imediat.

L-am lăsat pe Ionuț să viseze frumos și-am intrat în magazin să-mi iau repede pachetul. Cel mai greu lucru posibil este să faci matematică la prima oră a dimineții, dar se pare că nu am încotro. Mi-am luat produsele care-mi făceau cu ochiul: un corn cu ciocolată, o banană și plăcintă și mi-am estimat suma de plată: $2,5+1+1,2...$ sigur îmi vor ajunge cei 5 lei din buzunar. Bun, hai la școală!

— Stai puțin, vreau să-mi iau și eu ceva!

— De ce n-ai intrat odată cu mine? Mai e puțin și se sună.

— E prima zi de școală după vacanța de Crăciun, ai uitat că toată lumea este mai bună acum? Ia să vezi că nici măcar nu o să întârziem. Intru cu cea mai mare viteză.

Pe jos era ceva zăpadă, am profitat de ea și ne-am bulgărit până la intrarea în clasă. Mai avem trei săptămâni până la sfârșitul semestrului. Nu murim noi din asta, încă trei săptămâni de chin. Doar că mamele noastre sunt foarte stresate și pun presiune pe noi mai ceva ca oala sub presiune. Ele chiar nu înțeleg că la școală mai trebuie să ne și distrăm.



Am citit undeva, pe internet desigur, despre oala sub presiune. De fapt, ea a fost inventată de foarte mult timp. În 1679, Denis Papin patentă această invenție în Franța. La prima prezentare, oala a explodat, cred că vă dați seama ce reacție au avut toți; evident că au explodat și ei din cauza presiunii acumulate, dar ulterior știința a evoluat și, de prin 1920, se tot perfecționează această invenție, ca prin anul 1960 să ajungă la o formă mai puțin periculoasă. Din acel moment, a început comercializarea unei astfel de oale sub presiune. Astăzi nici nu putem să mai trăim fără ea. Se zice că micșorează foarte mult timpul de preparare al alimentelor. Și cum toată lumea se grăbește, chiar aveam nevoie de așa ceva acum. Vă dați seama că prin 1679 nimeni nu se grăbea nicăieri și chiar nu era utilă această oală. Stați să vă spun, eu când am citit prima dată despre oala sub presiune m-am gândit, nici nu știu cum mi-a venit în minte ideea asta, la lupta care s-a dat la Cetatea Neamțu în anul 1686, atunci când regele Sobieski dorea să cucerească cetatea. În cazul în care nu știți, *a patentă înseamnă a breveta o invenție, adică a-i fi recunoscute meritele cuiva în munca lui care se face pentru prima dată. Cred că voi inventa și eu ceva, nu știu încă ce, dar sigur îmi vine ceva în cap!*

Prima oră aveam română. Toată lumea dormea la propriu. Doamna se lupta singură, ringul era gol. Cam așa este lumea la prima oră, bine în unele zile mai bune, starea asta se continuă toată săptămâna. Glumesc, desigur!

Aveam note și stăteam așa de relaxat până când mi-am auzit numele. Îmi corectase portofoliul și, din câte mi-am dat seama, doamna nu era mulțumită.

— Mircea, nu prea ți-ai dat silința să lucrezi acest portofoliu. Nota 8.

— Știi, aș putea să mai spun ceva din lecțiile anterioare. Nu aș vrea să rămână această notă, nici nu bănuiam că voi avea atâta curaj încât să-mi apăr cauza. Era o situație pe viață și pe moarte, trebuia să dau dovadă de curaj.

Dacă era după mine, nota era perfectă, dar cum să mă duc eu la mama și să-i spun că am luat un amărât de 8 pentru fișele de portofoliu. Mai ales că nu a fost zi în care să nu aud în casă măcar o dată: *Mircea, lasă joaca și lucrează la fișele de portofoliu!* Și asta s-a întâmplat în fiecare zi și poate de mai multe ori într-o zi. Cum aveam eu să merg acum cu capul plecat în fața mamei? Ați auzit vreodată replica aceasta: *ai grijă să nu-ți strici mediile acum la final?*

Bine, bine, dacă sunteți ca mine în clasa a V-a, aveți toate șansele să n-o fi auzit încă sau să o auziți de-acum încolo. Fiți pregătiți! Toată vacanța m-a bătut mama la cap cu replica asta, de unde i-o fi venit în minte. Dar ce, media se strică cumva? E perisabilă?

Perisabil înseamnă că se strică, se alterează ușor; supus stricăciunii, alterării, dispariției. Așa că n-am eu norocul ăsta să-mi dispară notele mici din catalog.

— Să te aud, Mircea! Uite, îți pun trei întrebări din operele literare anterioare și îți măresc nota cu un punct.

Ce bucurie pe mine! Era nouă, dar nu era opt. Scăpam de stresul acestei note. Bineînțeles că mă bazam pe cunoștințele mele și am răspuns perfect la cele trei întrebări. Vă întrebați poate ce simțeam în momentele acelea? Eram extrem de fericit, eforic chiar. *Euforia* asta e o bucurie intensă, simți că inima îți bate tare în piept.



Așteptam cu nerăbdare pauza să sar în sus, să țin puțin. Ceilalți erau încă emoționați de notele de la portofoliu. Unii erau triști, alții indiferenți, alții fericiți, așa ca mine. Ionuț reușise și el performanța unui 9, era fericit. Nici nu s-a sunat bine că am sărit din bancă ca ars. Abia așteptam să vorbesc cu prietenul meu, să sar în sus.

— Ce emoție am avut, Ionuț.

— Mie îmi spui, credeam că nu se mai termină odată. Bine că am scăpat. Ce-o să se mai bucure mama, presimt.

Am ieșit afară. Pe hol era un elev mai mare dintr-a opta, l-a luat pe Ionuț pe sus și el țipa cu gura până la urechi. Nu avea cum să treacă neobservată situația.

Evident că au fost amândoi chemați la cancelarie să justifice fapta. Ionuț s-a întors în clasă supărat și nu i-a mai ars de glume toată ziua. A doua zi trebuia să vină cu mama sa la școală. Asta nu era de bine. Toată bucuria lui se ruinase într-o clipă. Cum poate oare o glumă de prost gust să șteargă așa repede bucuria de pe chipul unui copil? Mă uitam la el și-mi venea și mie să plâng. Știam că el nu avea nicio vină. Ei bine, nu este el chiar ușă de biserică, dar nici un copil rău nu este.

Ca un coleg bun ce mă consider, am mers la cancelarie și i-am explicat doamnei că Ionuț nu are nicio vină, că elevul mai mare l-a luat pe sus împotriva voinței lui. Mare mi-a fost bucuria, când am auzit că Ionuț este iertat și a scăpat de teama de-a mai povesti acasă.

Eram la ultima oră. Îl vedeam bucuros. Era ora de desen. Toți ne străduiam să pictăm cât mai frumos o zi din viața noastră din vacanța de iarnă. Cum puteam să cuprind pe o foaie atât de mică tot ce am făcut eu

într-o zi de vacanță? În plus, aveam nevoie de talent pentru asta. Da, la final, desenul meu arăta frumos. Doar că numai eu înțelegeam ce-i acolo.

Noroc că profesoara de desen apreciază arta adevărată și recunoaște tinerele talente, cine știe ce Picasso zace acum în mine încercând să se afirme? Am luat un 10, ultima mea mea notă la desen și am scăpat de stres până la vacanță.

